

sunnuntai 3.7.2022
messu klo 10.00
Tapani Rantala, saarna

Evankeliumista Luukkaan mukaan, luvusta 15

Publikaanit ja muut syntiset tulivat Jeesuksen luo kuullakseen häntä. Fariseukset ja lainopettajat sanoivat paheksuen: "Tuo mies hyväksyy syntiset seuraansa ja syö heidän kanssaan."

Silloin Jeesus esitti heille vertauksen:

"Jos jollakin teistä on sata lammasta ja yksi niistä katoaa autiomaahan, niin totta kai hän jättää ne yhdeksänkymmentäyhdeksän, lähtee sen kadonneen perään ja etsii, kunnes löytää sen. Kun hän löytää lampaansa, hän nostaa sen iloiten hartioilleen, ja kotiin tultuaan hän kutsuu ystävänsä ja naapurinsa ja sanoo heille: 'Iloitkaa kanssani! Minä löysin lampaani, joka oli kadoksissa.' Minä sanon teille: näin on taivaassakin. Yhdestä syntisestä, joka kääntyy, iloitaan siellä enemmän kuin yhdeksästäkymmenestäyhdeksästä hurskaasta, jotka eivät ole parannuksen tarpeessa.

Tai jos naisella on kymmenen hopearahaa ja hän kadottaa niistä yhden, niin totta kai hän sytyttää lampun, lakaisee huoneen ja etsii tarkoin, kunnes löytää sen. Ja rahan löydettyään hän kutsuu ystävättärensä ja naapurin naiset ja sanoo: 'Iloitkaa kanssani! Minä löysin rahan, jonka olin kadottanut.' Yhtä lailla, sen sanon teille, iloitsevat Jumalan enkelit yhdestäkin syntisestä, joka tekee parannuksen."

Sillan rakentaja

Evankeliumissa puhutaan eksyneestä lampaasta. Kun katsomme maailman menoa, tykkien jyskettä, aseilla pelottelua, viholliskuvia, nälkäisiä lapsia, luomakunnan hätää, nousee mieleen ajatus, että nyt ei ole vain yksi lammas hukassa vaan koko ihmiskunta on eksyksissä.

Unkarilainen kirjailija ja runoilija Erzebét Túrmezei kulki Budapestissä Tonavan ylittävällä sillalla. Hän kirjoittaa:

"Siltaa pitkin kuljimme.
Valo läikehti lämpöä Tonavalle,
rannoille,
kasvoille,
ympärilleni kaikkialle...
Se loisti seinistä, silloilta...
Ja sisältäni puhkesi rajaton
ilo silloista.

Siitä, että niitä on,
kaaria virtojen, rotkojen yli,
rantoja, sydämiä yhteen halaava syli.

Mutta katsellessani tätä
kiitoksesta puhkesi hätä:

”Hyvä Jumala, eivät nämä riitä!
Kuiluthan halkovat sydämiä,
erottavat kansoja, ihmisiä.
Vielä paljon siltoja tarvitaan!

Sinun ja meidän välille Poikasi,
pyhä Herramme, rististä sillan rakensi.
Hän on vieläkin työssä. Sovittaja,
mahtavin Sillanrakentaja —
että vihan ja itsekkyyden rotkojen
yli loistaisi kaari rakkauden.
Tähän työhön ota meidätkin, auttamaan,
sillä paljon siltoja tarvitaan!”

Valo läikehti lämpöä Ketjusillalle.
Ja me pääsimme Budan puolelle.”

(Vielä paljon siltoja tarvitaan, käänös A-M Raittila)

Näin kirjoitti 1980-luvulla Erzébet Túrmezei, joka eli muurien halkomassa Euroopassa ja joka oli kokenut kristittyjen ahdingon rautaesiripun takana. ”Hyvä Jumala, vielä paljon siltoja tarvitaan.”

Siltoja tarvittaisiin lisää, paljon siltoja. Ja nyt niitä rikotaan, yhteyksiä tuhotaan. Ympäri Euroopan, ympäri maailman kuuluu rukous: Herra armahda meitä. Anna meille rauha. Hyvä Paimen, tule ja kanna kaikkia kärsiviä, avaa kärsimyksen aiheuttajien silmät ja sydämet.

Tällaisessakin maailmassa kristitty on varustettu vahvalla toivolla. Jumala ei hylkää, Jumalalla on paljon sellaisia mahdollisuuksia, joita me emme näe. Jokainen ihminen on Jumalan mahdollisuus. Jokainen ihminen muuttaa koko ajan maailmaa johonkin suuntaan. Rukous muuttaa rukoilijaa ja rukous muuttaa maailmaa. Ja sitä muuttavat myös teot. Kristityllä on toivo, vaikka hän kokisi olevansa pimeässä ja eksyksissä. — Paimen, kuulethan ääneni.

Fariseukset ja lainopettajat moittivat Jeesusta siitä, että hän hyväksyy syntiset seuraansa ja aterioi heidän kanssaan. Tässä on meille evankeliumi. Keitä muita me olemme kuin syntisiä? Mitä muuta me olemme kuin enemmän tai vähemmän eksyksissä — tai ainakin kyselemässä tietä eteenpäin? Ja juuri meidän kanssamme Jeesus Kristus itse on. Hän kutsuu ja hyväksyy meidät seuraansa ja aterioi meidän kanssamme. Jos välillä tunnemme olevamme aivan eksyksissä, voimme hämmästyä ja huomata, että meitä etsitään ja meitä kannetaan. Hyvä Paimen kantaa ja hän rohkaisee, ehkä yllättävälläkin tavalla. Hän rohkaisee ja antaa toivon merkkejä.

Rohkaisun ja toivon merkki voi olla toisen ihmisen ystävällinen sana, se voi olla hyvä kirja, se voi olla leikkivän lapsen seuraaminen, metsäkävely tai huohtaminen kahvilassa. Toivon merkki voi olla kutsu herättäjäjuhlille. Pandemia on rikkonut monia siltoja ja aiheuttanut yksinäisyyttä. Se on estänyt kahtena vuonna herättäjäjuhlien ja monien muiden kesäjuhlien järjestämisen. Kaipaamme yhteen tulemistä. Meidän on tärkeää kuulla myös, kuinka Hyvä Paimen kaipaa meitä. Hän etsii ja tulee lähellemme, kun olemme yksin ja myös kun olemme yhdessä. Ikävöinti on toivon ja rakkauden synonyymi. Hyvä Paimen ikävöi meitä ja me ikävöimme häntä. Ikävä yhteyteen on sekin toivon merkki.

Kristuksen seurassa olemme elämän syvän salaisuuden äärellä ja ytimessä. Hyvä elämä ei ole mitattavissa ulkonaisilla asioilla, ei vauraudella, ei terveydellä, ei hyvillä ihmissuhteilla, ei edes rauhalla. Augustinus rukoilee Jumalaa ja sanoo: ”Sinä olet luonut meidät itseäsi varten, ja sydämemme on levoton, kunnes se löytää levon sinussa.”

Synti merkitsee siltojen rikkoutumista. Synti erottaa meidät Jumalasta ja se erottaa meidät myös toisista ihmisistä. Synti rikkoo luomakunnan elämää. Synti saa ihmisen pyörimään oman itsensä ympärillä. Synti saa eksymään.

Elämää tuhoavien voimien keskellä meitä kristittyjä kutsutaan elämän puolelle rakentamaan yhteyttä ja kulkemaan siltoja pitkin toistemme luo, meitä kutsutaan yhteyteen Kristuksen kanssa.

Kristuksen seurassa me saamme hengittää levossa ja rauhassa, me tyhjennymme ja täytymme. Hänessä Jumala kohtaa meidät ja me kohtaamme Jumalan. Toivomme, että Jumala kohtaa meidät ja me kohtaamme Jumalan. Hämärässä tai jopa pimeässä me aavistelemme valonsäteitä. Me tyhjennymme ja täytymme.

Kun Jeesus kutsuu syntisen seuraansa ja aterioi hänen kanssaan, hän kutsuu lepäämään. Ole vapaa vaatimuksista, ennättämisestä, täytymisestä. Ole vapaa siitä, miten olet käyttänyt lahjasi tai aikasi. Tule ja lepää. Jeesuksen seurassa hengität Jumalan todellisuutta, tyhjennyt ja täytyt. Et katso itseäsi vaan katsot Kristukseen. Hän on ostanut sinut vapaaksi synnin, kuoleman ja perkeleen vallasta. Hänessä on rauha. Hänessä on elämä. Jeesus kutsuu aterioimaan kanssaan. Tule ja lepää.

Eksyksissä ja löydettyinä, mitä me milloinkin olemmekaan, Jumala katsoo meihin laupeutensa silmillä, armollisesti. Hän kutsuu meitä katsomaan toisiamme samoin. Puhumaan toisillemme lempeästi ja kuuntelemaan lohduttavasti, olemaan lohduksi toisillemme.

Rakennamme Kristuksen kanssa siltoja, jotka kannattelevat rauhaa. Rauhaa maailmassa, omassa yhteiskunnassamme, perheissä, työpaikoilla. Olemme iloisia yhteydestä, olemme iloisia silloista. Olemme iloisia siitä, että emme voi olla niin eksyksissä, etteikö hyvä Paimen meitä löydä ja kannaa. Juhla-ateria on tänäänkin katettu.

Runoilija Erzébet Túrmezei iloitsi silloista ja kaipasi niitä lisää, rotkojen yli, sydänten välille. Siionin virressä hän kuvaa harhailijan elämää ja löydetynsi tulemistä:

”Vanhurskas Herra, kasvojesi alta karkuun en pääse, saarrat kaikkialta. Turvaan siis sinuun ja seisahdan. Annatko armon harhailijalle?” (SV 197:1)

Vanhan testamentin lukukappaleessa tälle sunnuntaille Jumala lupaa:

”Minä asun korkeudessa ja pyhydessä,
mutta asun myös murtuneiden ja nöyrien luona.
Minä virvoitan murtuneiden hengen
ja herätän eloon nöyrien sydämen. ...

... nyt tahdon parantaa tämän kansan,
johtaa sen askelia, tahdon antaa sille lohdutuksen.
Sen surevien huulille minä annan ylistyksen hedelmän.
Minä annan rauhan, rauhan lähelle ja kauas
— sanoo Herra —
ja minä parannan heidät.

(Jesaja 57: 15, 18–19)